

fallningshafvande, efter magistratens hörande, godkännes. Dock får hvarken undantag å landet, eller tillåtelse i stad, för hvarje gång meddelas för längre tid än ett år.

Om remiss till vederbörligt Utskott anhålles vördsamt.

Stockholm den 26 Januari 1877.

C. O. Berg.

N:o 13.

Af Herr von Möller: Om tillägg till 49 § i Kongl. förordningen om landsting den 21 Mars 1862.

Vid jemförelse af § 10 mom. 2, §§ 12, 57 och 58 mom. 3 af Kongl. förordningen om kommunalstyrelse samt §§ 5, 9 och 47 mom. 2 af Kongl. förordningen om landsting, synes lagstiftarens mening hafva varit, att arrendatorer och brukare af jordegendom skulle erlägga den landstingskatt, som tillkommer sådan fastighet. Väl saknar landstingslagen en bestämd föreskrift om utdebiteringssättet, och i 49 § säges blott: »landstingsmedel varda genom vederbörande, i sammanhang med kronoskatterna, debiterade och indrifna».

Åtskilliga häradsskrifvare påföra jordegaren landstingskatten för utarrenderad fastighet, och då en sådan debitering öfverklagats hafva underordnade myndigheter som ock Kongl. Maj:t icke funnit sig i författningen hafva skäl att underkänna en sådan debitering, utan, under åberopande af 2 och 82 §§ af bevillningsstadgan samt 47 § af landstingslagen, låtit dervid bero.

Det heter i sistnämnda §: »de afgifter, som af landstinget blifvit till uttaxering beslutade, utgå i förhållande till den allmänna bevillningen enligt 2:dra Artikeln.»

Ehuru 2 och 82 §§ af Bevillningsstadgan blott beröra den af fast egendom utgående *allmänna bevillningen*, som af *jordegaren* erlägges, och uttrycket i landstingslagen »i förhållande till den allmänna bevillningen», — såväl enligt vanligt språkbruk som med afseende till eftersatsen — blott har hänsyn till landstingsskattens belopp relativt till länets allmänna bevillning, så synes dock som tarfvade landstingslagen härvid ett förtydligande.

Ty det har icke varit lagstiftarens mening att, då han åt arrendatorn och brukaren inrymde jordegarens rätt att deltaga i kommunalstyrelsen, befria dessa från deltagandet af de deraf härflytande skatterna. I så fall skulle den egendomlighet jemväl inträffa, att arrendatorns tjenstehjon, hvilka erlade bevillning för inkomst af arbete, fingo erlägga landstingsskatt i förhållande dertill, men arrendatorn vara från all dylik befriad.

Med anledning häraf vågar jag föreslå följande tillägg till 49 § af Kongl. förordningen om landsting den 21 Mars 1862:

»Arrendatorer och brukare påföras den, på deras innehafvande fastigheter sig belöpande landstingsskatt.»

Om remiss till Lag-Utskottet anhålles.

Stockholm den 26 Januari 1877.

P. von Möller.
